

Arrest

nr. 209 996 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER, loco advocaat F. GELEYN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 7 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 6 juli 2016 en 15 september 2017.

1.2. Op 9 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiit van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot uw vijf jaar in de wijk Sadr City woonde. Hierna verhuisde u naar Hay Al-Khalidj, in Bagdad Al-Jadida, waar u tot 2008 verbleef. In 2008 verhuisde u naar Hay Al-Amin, waar u tot 14 augustus 2015 woonde. De laatste dagen voor uw vertrek uit Irak verbleef u bij uw ouders in Bagdad Al-Jadida. Op 3 november 2011 bent u gehuwd met [R.] [...] en samen hebben jullie twee kinderen ([A.] en [M.]). Zowel uw vrouw als kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u asiel aangevraagd. U heeft gestudeerd aan de Militaire Universiteit en in 1994 studeerde u af in de richting Telecommunicatie. Na uw studies bent u in dienst getreden bij het leger, waar u tot 2000 actief was als mulazim (eerste luitenant) in Kirkuk. Van 2000 tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 werkte u als naqib (kapitein) in het Al-Taji kamp in Bagdad. Na de val van het regime van Saddam Hoessein zat u een jaar thuis en werkte u als fietsenmaker. In 2004 trad u in dienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waar u tot december 2006 werkte op de politie-eenheid van de checkpoints en u uiteindelijk bent kunnen opklimmen tot de rang ra'id (majoor). Na uw werk op het Ministerie van Binnenlandse Zaken ging u andermaal aan de slag als fietsenmaker alvorens in 2008 als naqib (kapitein) in dienst te treden op de militaire inlichtingendienst. U werkte op de academie van de inlichtingendienst, waar u eerst actief was als leerkracht en later mussa'ed (assistent) van de bevelhebber. U bleef tot 7 augustus 2015 werken op de militaire inlichtingendienst, waar u uiteindelijk opgeklommen waart tot de rang muqaddam (luitenant-kolonel).

Na de komst van Daesh in 2014 hadden jullie op de militaire inlichtingendienst de bijkomende opdracht gekregen om mannen naar de luchthaven van Bagdad te sturen om vliegtuigen te controleren en te doorzoeken, teneinde te vermijden dat er wapens gestolen werden, waarbij u de verantwoordelijkheid gekregen had over twee eenheden die vliegtuigen controleerden. Via uw bevelhebber was u te weten gekomen dat er een aantal groeperingen actief was met het smokkelen van wapens via de luchthaven van Bagdad. Op 6 augustus 2015 werd u door één van uw soldaten, die als informant voor u werkte, opgebeld om u te melden dat hij tijdens een controle vier leden van "Kataib Hamza", een sjiitische militie verbonden aan "Asaib Ahl al-Haq", gezien had en zij verschillende wapens genomen hadden zonder hier een vergunning voor te hebben. Hierop nam u contact op met [O.], de officier van de eenheid, en zei u tegen hem dat u informatie had over het smokkelen van wapens door Kataib Hamza en dat hij hen moest tegenhouden. [O.] zei echter dat deze leden van Kataib Hamza een vergunning hadden waarop stond dat de wapens van hen waren. U wist echter dat [O.] aan het liegen was en contacteerde de algemene directie en het informatiecentrum zodat zij iemand zouden sturen om hen te arresteren. Iets later belde [O.] om te zeggen dat de leden van Kataib Hamza u wilden spreken, waarop u zei dat ze moesten wachten. Enkele minuten later waren de mannen van de algemene directie op de luchthaven aangekomen en werden de leden van Kataib Hamza aangehouden en meegenomen voor onderzoek, waarna bleek dat alle wapens gestolen waren en behoorden tot het Ministerie van Defensie.

Op 8 augustus 2015 ging u met verlof naar huis en ging u met uw vrouw naar het ziekenhuis voor een neusoperatie. Onderweg werd u echter gevolgd door een auto en zag u dat de inzittenden hun wapens op u gericht hadden, maar slaagde u er in te ontkomen. Dezelfde dag werd u 's avonds om 21u door een onbekend nummer opgebeld. De beller stelde zich voor als Abu Sajad van "Asaib" en zei dat de vier personen die op de luchthaven waren aangehouden en de wapens die in beslag genomen werden tot hen behoorden, waardoor u een probleem voor uzelf had gecreëerd. Hij zei verder dat ze u die dag reeds hadden kunnen vinden, ze u nooit met rust gingen laten en ze u wel zouden vinden. Hierna nam u direct contact op met uw bevelhebber en vertelde u hem alles wat u overkomen was, die zei dat hij het ging rapporteren en u voorzichtig moest zijn. De volgende dag besloot u een paspoort aan te vragen voor in het geval de situatie nog moeilijker zou worden voor u en u direct zou kunnen vertrekken. Op 14 augustus 2015 vond u vervolgens een dreigbrief van Asaib bij u thuis, waarin stond dat u een collaborateur was en dat indien u de wijk niet zou verlaten, zij binnen de 24 uur u en uw familie zouden vermoorden. Hierna ging u naar uw ouders in Bagdad Al-Jadida en besloot u uiteindelijk om Irak te verlaten. Op 17 augustus 2015 vertrok u uit Bagdad en reisde u naar Erbil, Noord-Irak. De volgende dag verliet u Erbil en reisde u met de bus naar Turkije. Vandaar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en Hongarije in België aan te komen. U kwam hier aan op 30 augustus 2015 en diende hier op 1 september 2015 een asielaanvraag in.

Na uw aankomst in België, nl. op 21 september 2015, had u via uw familie vernomen dat uw huis in Bagdad in brand gestoken was. U vermoedt dat Kataib Hamza achter deze brandstichting zat omdat zij

u en uw familie niet konden vinden. Een dag later, op 22 augustus 2015, waren uw vader en broer naar uw huis gegaan om de deur op slot te doen en om foto's te nemen, waarna ze hen vermoedelijk achtervolgd hadden. Dezelfde dag werd uw broer [A.] immers bij zijn thuis doodgeschoten.

Omdat u uw dienst bij de militaire inlichtingendienst onwettig verlaten hebt, wordt u momenteel ook nog beschouwd als deserteur. Omwille van uw desertie werd u op 28 juni 2016 door de militaire rechtbank veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, kieskaart, wapenbadge, militaire badge, woonstkaart, kopie van aanwervingsbewijs van de academie van de inlichtingendienst, kopie van drie documenten betreffende promotie rang, een dreigbrief, een foto van uw huis, kopie van uw paspoort, kopie van het paspoort van uw vrouw en kinderen, identiteitskaart vrouw, nationaliteitsbewijs vrouw, diploma vrouw, nationaliteitsbewijs kinderen, identiteitskaart kinderen, kopie van opleidingscertificaten inlichtingendienst, kopie van badge Binnenlandse Zaken, kopie van vier documenten betreffende uw desertie, kopie van een aanstellingsbewijs van een nieuwe functie, foto's van het leger, huwelijksakte, kopie van overlijdensakte broer [A.], kopie van identiteitskaart broer [A.], foto's verbrand huis, brieven betreffende psychologische opvolging, kopie van vonnis desertie, medisch attest, medisch attest betreffende uw zoon en psychologische verslagen betreffende uw vrouw.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel dat u beschouwd wordt als deserteur, u een dreigbrief ontvangen had omwille van uw functie als kolonel en u benaderd werd om te helpen corruptie te bewerkstelligen bij de inlichtingendienst (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw interviews op het CGVS haalt u echter aan dat de problemen die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst voortkomen uit een incident op de luchthaven van Bagdad, waarbij u de opdracht gegeven had om leden van de militie Kataib Hamza te arresteren omdat zij betrappt waren op wapensmokkel (CGVS II, p. 12-13), een gebeurtenis waarover u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén enkel woord heeft gerept. Dit incident op de luchthaven is echter een kernelement in uw asielrelaas, nl. de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van Abu Sajad, de dreigbrief, de brandstichting van uw huis én de moord op uw broer zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS II, p. 11-20). Dat u nét deze gebeurtenis onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Hoewel u verklaart dat u bij uw interview op de DVZ niet de kans kreeg om alles in details te vertellen en er maar een kwart van wat u zei genoteerd werd, geeft u wel aan dat u er kort en samenvattend alle redenen hebt kunnen vertellen die de aanleiding gaven tot uw vertrek (CGVS I, p. 3 en II, p. 3). Deze uitleg kan echter geenszins een verklaring vormen voor het 'niet-vermelden' van bovenstaand incident bij de DVZ. Vooreerst gaat het hier niet om details en ten tweede is het weinig waarschijnlijk dat de interviewer van dienst naliet een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas te noteren indien u dit daadwerkelijk spontaan vermeld zou hebben. In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Voorts maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS evenmin melding van de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van Abu Sajad en de brandstichting van uw huis, elementen die u tijdens uw interviews op het CGVS wel zéér nadrukkelijk aanhaalt (CGVS I, p. 4-5 en 23-24, en CGVS II, p. 11-20). Andermaal dient er geconcludeerd dit te worden dat dit géén details, maar wel cruciale elementen binnen uw asielrelaas betreffen. Daarenboven repte u bij de DVZ ook op geen enkel moment over de moord op uw broer [A.] van 22 september 2015, noch bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS noch bij de opsomming van uw broers en zussen.

Opvallend is dat u bij de oplijsting van uw broers en zussen zelfs aangeeft dat [A.] zijn woonplaats in Bagdad is, terwijl [A.] op het moment van uw interview bij de DVZ, dd. 26 november 2015, reeds twee maanden zou zijn overleden volgens uw verklaringen (zie Verklaring DVZ, p. 7). Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast zijn uw verklaringen over de groepering die u bedreigde weinig overtuigend. Hoewel u beweert geïnterviewd te worden door 'Kataib Hamza', kan u weinig tot niets zeggen over deze groepering. Zo heeft u geen idee wie de leider van Kataib Hamza is, wat hun logo is, waar zij voor staan of wat hun objectief is. Daarenboven geeft u aan op geen enkel moment heeft getracht om meer informatie over deze groepering te bekomen (CGVS II, p. 14). Van iemand die quasi zijn hele professionele loopbaan bij de Iraakse veiligheidsdiensten gewerkt heeft, zowel bij de politie op het Ministerie van Binnenlandse Zaken als bij de militaire inlichtingendienst van het Ministerie van Defensie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter geïnformeerd is over de groepering die hem bedreigde of dat hij toch minstens tracht om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen. Dat u op dit vlak enkel kan zeggen dat Kataib Hamza een sjiitische militie betreft die verbonden is aan de militie Asaib Ahl al-Haqq, kan niet overtuigen (CGVS II, p. 14). Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw echtgenote ([A.-M.R.K.G.] [...]) bijzonder weinig blijkt af te weten van de door u aangehaalde bedreigingen, wat op zich al een heel merkwaardige vaststelling is. Zo slaagt uw echtgenote er niet in te preciseren wanneer uw problemen zijn begonnen, kan zij niets vertellen over problemen die u vóór augustus 2015 gehad zou hebben, weet zij niet tot welke militie de mensen die u aangaf voor wapensmokkel behoorden en kan zij niets zeggen over Kataib Hamza, de militie die aan de basis van uw vertrek uit Irak zou liggen. Ook over de door u aangehaalde desertie kan uw echtgenote weinig tot niets zeggen. Hoewel zij beweert dat er een vonnis tegen u is uitgesproken wegens desertie en u opsluiting riskeert, dient zij het antwoord schuldig te blijven wanneer haar gevraagd wordt wanneer het vonnis afgeleverd werd, wat er in het vonnis staat en voor hoelang u opgesloten zou worden (zie gehoorverslag [A.-M.R.K.G.] I, p. 6 en II, p. 5-8). Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor jullie vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot. Dat uw echtgenote desondanks dergelijke gebrekkige verklaringen aflegt is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas en asielmotieven.

Overigens kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw echtgenote op het CGVS afgelegd hebben met betrekking tot de dreigefoon van Abu Sajad. Zo verklaarde u dat Abu Sajad zich tijdens het gesprek voorstelde als een lid van Asaib en hij zei dat de vier personen die op de luchthaven aangehouden werden, evenals de wapens die in beslag genomen werden, tot hen behoorden, waardoor u zichzelf in de problemen had gebracht (CGVS II, p. 16). Uw echtgenote daarentegen beweert dat Abu Sajad een lid is van Kataib Hamza en hij tegen u gezegd zou hebben dat de personen die meegenomen werden opnieuw vrijgelaten moesten worden (zie gehoorverslag [A.-M.R.K.G.] II, p. 7). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenote onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met Kataib Hamza. Wat betreft de dreigbrief die u in dit verband voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze dreigbrief op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Evenmin kunnen de foto's van uw huis uw geloofwaardigheid herstellen. Zowel de dreigbrief als de foto's kunnen bovendien door om het even wie, waar of wanneer zijn gemaakt en hebben aldus geen bewijswaarde.

Tot slot beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent en u omwille van uw desertie ondertussen bij verstek door de militaire rechtbank veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van vijf jaar (CGVS II, p.

20). Er kan echter weinig tot geen geloof gehecht worden aan uw desertie en bijhorende veroordeling. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u enkel en alleen gedeserteerd zou zijn omwille van de opeenstapeling van incidenten die u gekend zou hebben nadat u omwille van uw werkzaamheden bij de militaire inlichtingendienst op 6 augustus 2015 een incident met Kataib Hamza op de luchthaven van Bagdad had gehad (CGVS II, p. 11-12 en 20). Zoals hierboven echter reeds werd vastgesteld, kan er aan deze gebeurtenissen geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen, kan uw desertie omwille van deze gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Wat betreft de documenten die u voorlegt om uw desertie te staven, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS, "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus zéér gering.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het loutere gegeven dat u dienst uitmaakte van het Iraakse leger is 'an sich' onvoldoende om gewag te maken van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag. U dient in casu aan te tonen dat u persoonlijk vervolging dient te vrezen, iets waar u niet in slaagde. Immers, de enkele incidenten die u aanhaalde en bovendien linkte aan een fout gelopen wapentransport van een sjiitische militie werden ongeloofwaardig bevonden. Voor het overige haalt u geen elementen aan die er zouden kunnen op duiden dat u omwille van uw beroepsactiviteiten in de negatieve belangstelling van milities of andere zou zijn komen te staan.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99, 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de

strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214 - 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het

geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve

elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt

immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Mashtal woonde. In 1987 verhuisde u naar Nawab Dabath en na uw huwelijk in 2003 ging u in Bagdad Al-Jadida wonen. In 2008 keerde u terug naar Nawab Dabath, waar u verbleef tot vlak voor uw vertrek uit Irak. De laatste dagen voor uw vertrek verbleef u bij uw schoonfamilie in Bagdad Al-Jadida. U heeft uw middelbare studies in

2010 of 2011 beëindigd maar heeft nooit gewerkt. In 2003 huwde u met [S.] [...] en samen hebben jullie twee kinderen ([A.] en [M.]). Zowel uw man als kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u asiel aangevraagd.

Uw moeder ([A.-K.J.A.A.] [...]) en halfbroers [A.M.S.K.] [...] en [A.-K.B.S.K.] [...] verblijven ook in België en hadden hier eveneens asiel aangevraagd. In het kader van hun asielaanvragen werd voor hen echter reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Uw echtgenoot werkte in Irak op de academie van de militaire inlichtingendienst, waar hij verantwoordelijke was van officiers die mensen moesten controleren. Begin augustus 2015 werden er echter militieleden betrapt op wapensmokkel. Omdat uw echtgenoot deze militieleden verklikt had, werd hij door de betreffende militie bedreigd en onder druk gezet om die mensen vrij te laten. Op 8 augustus 2015 was u samen met uw echtgenoot onderweg naar het ziekenhuis voor een neusoperatie, toen mensen in een andere auto hun pistolen op jullie gericht hielden. Jullie waren echter kunnen ontkomen en dezelfde dag, rond 21u 's avonds, werd uw echtgenoot opgebeld door een zekere Abu Sajad. Die Abu Sajad bleek tot Kataib Hamza te behoren en bedreigde uw man, hij zei dat de personen die meegenomen werden vrijgelaten moesten worden. Op 14 augustus 2015 hadden jullie thuis een dreigbrief van Kataib Hamza in de garage gevonden. In die dreigbrief stond dat uw man een collaborateur is en dat hij het huis binnen de 24u moest verlaten. Hierop hebben jullie het huis ook effectief verlaten en bent u naar uw schoonouders gegaan. Op 16 augustus 2015, een dag voor uw man, bent u samen met uw kinderen naar Erbil, Noord-Irak, vertrokken. Van Turkije reisde u uiteindelijk verder naar België, waar u op 1 september 2015 een asielaanvraag indiende. Omdat uw echtgenoot gedeserteerd is van zijn dienst is er een vonnis tegen hem uitgesproken en riskeert hij opsluiting.

U beroept zich op de documenten die door uw echtgenoot voorgelegd werden.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot ([A.S.S.M.] [...]) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoede van uw man kan de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Eenzelfde beslissing is aldus ook op u van toepassing. Deze motivering luidt als volgt:

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

[idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Wat betreft de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus, voeren verzoekers onder meer in concreto aan:

“a) Wat betreft de redenen waarom verzoeker het land heeft ontvlucht

De tegenpartij acht dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde activiteit van verzoeker met betrekking tot het rapporteren van illegale smokkel van wapens door een militie en de vervolging die daarmee gepaard gaat.

Verzoeker volhardt echter in zijn verklaringen.

Ze stelt de tegenpartij in de bestreden beslissing het volgende (zie stuk 1):

(...)

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de tegenpartij, waar zij stelt dat "[i]n dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen", niet kan bijgetreden worden.

Zowel verzoeker als diens echtgenote hebben beiden klaarblijkelijk tijdens hun eerste gehoor te kennen gegeven dat hun verklaringen hen na afloop niet ter goedkeuring werden voorgelezen.

Gehoor I verzoeker, p. 3:

Later ni dit interview zullen we in détail praten over deze problemen. Maar zijn toen bij het eerste interview uw verklaringen op het einde in het Arabisch aan u voorgelezen geweest?

Neen. ze hebben mij een kopie in het Nederlands gegeven, maar niet laten vertalen. Niemand bij ons in het kamp praat Nederlands.

Gehoor I echtgenote, p. 3:

Zijn uw verklaringen op het einde in het Arabisch aan u voorgelezen geweest?

Neen, het was toen laat en ze hebben het rap-rap gedaan.

De tegenpartij toont op generlei wijze aan deze opmerkingen ook maar enigszins in beschouwing te hebben genomen of om er enige aandacht aan te hebben geschonken.

De tegenpartij kan dit element dus ter zake niet deugdelijk inroepen.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij niet de kans heeft gekregen om in détail te treden tijdens het interview op de DVZ. Verzoeker beaamt dat het voorval op de luchthaven bezwaarlijk kan gezien worden als een détail, maar wenst te benadrukken dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om verder in te gaan op zijn vrees voor vervolging, zoals hij reeds te kennen gaf tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Verzoeker liet verstaan tijdens het interview bij de DVZ dat zijn vrees voor zijn leven tweeledig is. Namelijk een vrees voor zijn leven en om gearresteerd te worden volgens de militaire wetgeving en een vrees om gedood te worden door de militie, zoals blijkt uit de vragenlijst die op de DVZ werd ingevuld:

Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?

Ik vrees voor mijn leven en om gearresteerd te worden volgens de militaire wetgeving en ik vrees ook gedood te worden door de militie.

Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.

Omdat ik beschouwd al deserteur. Op 14/08/2015 ontving ik een dreigbrief thuis omwille van mijn functie als kolonel in het leger. Ik werd door verschillende militaire leden gevraagd om hun te helpen met informatie over de militaire inlichtingendienst. En ze vroegen ook om hun helpen bij corruptie bij de inlichtingsdienst. Maar dat weigerde ik

Uit de verklaringen hierboven kan men afleiden dat verzoeker begon met de vrees vanwege de militaire wetgeving uiteen te zetten. Zodra verzoeker wou overgaan tot het uitleggen van zijn vrees voor vervolging door een militie moest hij zijn relaas daar stoppen en er werd hem verzekerd dat hij op het CGVS de kans zou krijgen om hier uitgebreid over te vertellen, waardoor verzoeker zijn relaas abrupt moest stopzetten.

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk kwalijk genomen worden nagelaten te hebben het incident op de luchthaven te vermelden tijdens zijn interview op de DVZ, vermits hem hiertoe geen kans werd geboden.

Voorts stelt de tegenpartij dat bepaalde belangrijke elementen evenmin werden vermeld bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS:

Voorts maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS evenmin melding van de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van Abu Sajad en de brandstichting van uw huis, elementen die u tijdens uw interviews op het CGVS wel zéér nadrukkelijk aanhaalt (CGVS I, p. 4-5 en 23-24, en CGVS II, p. 11-20). Andermaal dient er geconcludeerd dit te worden dat dit géén détails, maar wel cruciale elementen binnen uw asielaanvraag betreffen. Ook in deze zin kan verwezen worden naar de hierboven aangehaalde verklaringen, namelijk dat verzoeker niet de mogelijkheid werd geboden om dieper in te gaan op zijn vrees voor vervolging door militieleden en hem werd verzekerd dat hij hiertoe wel de mogelijkheid zou krijgen tijdens zijn gehoor door het CGVS.

Voorts wenst verzoeker ook te wijzen op het feit dat zijn vrouw wel degelijk tijdens haar interview op de DVZ melding maakte van eerdere gebeurtenissen, een element dat tegenpartij niet in beschouwing neemt.

Ben u dan gevlucht of is er nog iets gebeurd?

Na de dreigbrief zijn we vertrokken maar voordien werd mijn man ook verschillende keren bedreigd. De tegenpartij kan bijgevolg niet zonder meer concluderen dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen zijn opeenvolgende verklaringen. Ten eerste getuigt dit van een te enge lezing van de gegeven verklaringen en, ten tweede, gaat dit volledig voorbij aan de opmerkingen die door verzoeker reeds in het begin van zijn eerste gehoor, op 06.07.2016, werden gemaakt.

Gehoor I verzoeker, p. 3:

In het kader van uw asielaanvraag heeft u reeds een kort interview gehad, hoe is dat verlopen?

Het was goed, maar ik heb alleen samenvatting mogen geven terwijl ik veel meer wou zeggen, ik wou veel meer vertellen en er waren veel détails die ik niet kon vermelden omwille van het gebrek aan tijd.

Later in dit interview zullen we in détail praten over deze problemen. Maar zijn toen bij het eerste interview uw verklaringen op het einde in het Arabisch aan u voorgelezen geweest?

Neen, ze hebben mij een kopie in het Nederlands gegeven, maar niet laten vertalen. Niemand bij ons in het kamp praat Nederlands.

Heeft u er kort alle redenen verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek?

Ja, maar heel samenvattend en niet in détail. Mijn probleem is door de milities.

Zijn er echt belangrijke redenen die u toen niet verteld heeft?

Ik heb maar één reden, maar er zijn veel détails die ik niet heb kunnen vertellen. Hoofdrede was dat ik niet met de milities wou samenwerken, maar verdere détails heb ik niet kunnen vertellen.

Alsook, gehoor II verzoeker, p. 3:

Dan mag u nu uw opmerkingen geven.

Allereerste interview bij DVZ heb ik de kans niet gekregen om alles te zeggen, ik wou veel zeggen.

Enkel 1/4 wat ik gezegd had werd genoteerd. Ik heb gezegd dat ik door verschillende milities werd bedreigd, Hezbollah, Kata'ib Hamza, die behoort tot Asaib. Ik heb dat wel gezegd bij eerste interview, maar enkel Hezbollah werd genoteerd. Bij het tweede interview moest ik het ook kort houden, ik denk dat niet alles genoteerd was wat er gezegd werd. Ik hoop dat u mij de kans geeft om zelf te vertellen en daarna vragen, zodat ik een duidelijk beeld kan geven over mijn situatie. Ik ben al twee jaar en heb niet heel mijn verhaal verteld. Ik ben bang dat u nu gaat zeggen dat ik het kort moet houden. Ik hoop dat u mij de kans geeft over alles te vertellen en daarna een vraag stelt.

De tegenpartij faalt bijgevolg in het aantonen dat bovenstaande opmerkingen in beschouwing werden genomen bij het nemen van haar beslissing. A contrario, de tegenpartij beroept zich op zogenaamde tegenstrijdigheden om vervolgens over te gaan tot de vaststelling dat het asielaanvraag op fundamentele

wijze ondermijnd werd. Dit is echter, gezien bovenstaande verklaringen, niet deugdelijk en getuigt van een gebrek in motivering vanwege de tegenpartij.

Vervolgens stelt de tegenpartij zich vragen bij de verklaringen met betrekking tot de groepering (lees: militie) die verzoeker bedreigde, namelijk 'Kata'ib Hamza'.

Zo stelt de tegenpartij zich vragen bij het gebrek aan kennis van verzoeker met betrekking tot de leider van de militie, hun logo, hun visie en objectief.

(...)

Verzoeker wenst desbetreffend op te merken dat de militie 'Kata'ib Hamza' een recent gevormde tak is van de meer bekende militie 'Asa'ib Ahl al-Haq, waarover verzoeker wel informatie gaf. Verzoeker kan dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij slechts over summier informatie beschikte over deze specifieke militie, gezien hun geringe bekendheid en hun relatief jong bestaan.

Wat betreft de opmerking van de tegenpartij, namelijk dat men kan verwachten van verzoeker, gezien zijn professionele achtergrond, dat hij getracht zou hebben om meer informatie in te winnen, wenst verzoeker er op te wijzen dat hij het land verliet enkele dagen na het vinden van de dreigbrief die van 'Kata'ib Hamza' uitging. Op dat moment was verzoekers' enige prioriteit het in veiligheid brengen van zichzelf en zijn familie.

Gehoor II verzoeker, p. 14:

Uw problemen zijn begonnen door Kataib Hamza, heeft u daar geen informatie over opgezocht?

Wanneer ben ik verondersteld die informatie te verzamelen.

Uw problemen zijn door hen begonnen, ik neem aan dat u dan meer informatie wil weten daarover? Heeft u daar nog informatie over opgezocht of weet u nog meer informatie daarover dan u t t nu al gezegd hebt?

Die behoren tot Asaib, die kennen we allemaal, maar degenen die weigert met hen samen te werken wordt gedood.

U heeft dus geen informatie meer opgezocht over Kataib Hamza, wie zij zijn, waar zij voor staan, wat hun doel is?

Welke informatie?

Wie zij zijn, waar zij voor staan, wat hun doel is, etc.?

Ik ben bedreigd met de dood, wat heeft dat te maken met hun doelstellingen en waar zij voor staan.

Ik neem aan dat als u uw land verlaat omwille van problemen die begonnen door die groepering, ik wel aan neem dat u wilt weten wie die groepering is waarvoor u uw land, familie, vrienden en werk achterlaat? U zegt nu dat dat niet belangrijk is.

Ik heb geantwoord dat zij deel uitmaken van Asaib, zij staan daar voor moord en degenen die bij hen toehoren of van een ander geloof is te doden. Ze staan voor sektarisch geweld overall. Wat moet ik meer weten? Ze zijn gekend door iedereen, ze zijn daar om tegen de overheid te vechten. Ze zijn niet gehoorzaam aan de autoriteit. Het zijn allemaal criminelen en genadeloze mensen. ze hebben veel mensen gedood. Ik heb schrik voor het leven van mijn vrouw en kinderen.

Verzoeker wenst tevens op te merken dat de informatie die online te vinden is over deze specifieke militie, namelijk 'Kata'ib Hamza', slechts zeer beperkt is. Voorts is het contact dat verzoeker heeft met personen in Irak slechts summier en de informatie die hem wordt meegedeeld is niet altijd volledig (zie infra). Men kan hem dan ook bezwaarlijk verwijten dat hij geen verdere informatie heeft getracht in te winnen sinds hij in België aanwezig is.

Wat betreft de vier personen die bij het incident op de luchthaven betrokken waren, toont verzoeker wel aan dat hij navraag heeft gedaan, wat aantoont dat verzoeker niet onverschillig is en wel degelijk interesse toont in de feiten die rechtstreeks verband houden met zijn specifieke situatie.

Gehoor 11 verzoeker, p. 16:

Wat was er eigenlijk gebeurd met die vier leden van Kataib Hamza?

Zij werden aangehouden, voor de rest weet ik het niet. ik heb het land verlaten en had gehoord dat de officier ook werd veroordeeld. Omdat bleek dat de officier met hen samenwerkte. Meermaals hen geholpen had.

Die vier leden van Kataib Hamza, werden zij ook veroordeeld?

Ja.

Welke straf hebben zij gekregen?

Dat weet ik niet, omdat ik het land verlaten had. Ik had het gehoord dat zij allemaal veroordeeld werden.

Heeft u geen navraag meer gedaan over welke straf zij gekregen hadden?

Ik heb navraag gedaan en zij hebben gezegd dat ze veroordeeld waren, maar ik heb niet naar de détails gevraagd. Zelfs als ik het vraag geeft niemand mij de volledige informatie.

De tegenpartij meent verder uit de verklaringen van de echtgenote van verzoeker te kunnen afleiden dat de geloofwaardigheid van het relaas verder wordt ondermijnt.

(...)

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat hij doelbewust zijn vrouw niet van alle détails op de hoogte brengt om er voor te zorgen dat zij zich niet meer zorgen hoeft te maken dan reeds nodig is.

Voorts is het belangrijk hier te vermelden dat het achterlaten van een thuis, land, familie en vrienden een zeer ingrijpende beslissing is die de nodige impact heeft op het leven en welzijn van een persoon. Mevrouw heeft in het kader van haar tweede gehoor bij het CGVS klaarblijkelijk te kennen gegeven dat zij een psychisch probleem heeft en heeft dit gestaafd door een medisch rapport voor te leggen.

Gehoor II echtgenote, p. 3:

U heeft enkel deze documenten die u zou willen voorleggen?

Een medisch rapport, ik heb graag dat je dit leest voor we beginnen. Het tweede is een medisch rapport van mijn zoon.

Bent u momenteel nog steeds in behandeling voor uw medische problemen?

Ja.

Kan u eens kort samenvatten wat uw problemen zijn?

Ik heb een psychisch probleem.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker zich bekommert om het welzijn van zijn echtgenote en haar gemoedsrust en psychische toestand niet verder wenst te belasten. Dit kan de zogenaamde gebrekkige kennis van mevrouw met betrekking tot de aangehaalde bedreigingen enigszins verklaren.

Dit wordt verder nogmaals bevestigd door mevrouw tijdens haar tweede gehoor.

Gehoor II echtgenote, p. 8:

Geen idee?

Ik weet niets ervan. De laatste periode ben ik te moe. Mijn man is zeer begripvol en probeert mij niet onder druk te zetten en alles te vragen. Bij terugkeer gaan ze ons allemaal doden. Wij zijn gevlucht omdat mijn man met de dood bedreigt werd.

De tegenpartij kan bijgevolg niet bijgetreden worden waar zij stelt dat de beperkte kennis van mevrouw op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het relaas en de asielmotieven ondermijnt. Mevrouw heeft naar haar best mogelijke kunnen en in alle eerlijkheid geantwoord op de vragen die haar werden gesteld en waar zij het antwoord schuldig moest blijven heeft zij dan ook geantwoord dat ze het niet weet.

Voorts stelt de tegenpartij dat er een tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de dreigtelefoon.

(...)

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoeker op verscheidene momenten heeft laten verstaan dat 'Kata'ib Hamza' een tak is van 'Asa'ib' en zij dus verbonden zijn aan elkaar. Om het in de eigen woorden van verzoeker tijdens een consultatie bij zijn raadsman te zeggen: "Asa'ib and Kata'ib are the same thing, one is a branch of the other".

Voorts dient men hier wederom te wijzen op de psychische toestand waarin mevrouw zich bevindt en haar gebrekkige kennis ter zake die hier boven reeds werd beargumenteerd (zie supra).

Uit het gehoorverslag kan men ook duidelijk afleiden dat mevrouw in eerste instantie zegt niet te weten tot welke militie Abu Sajad behoort, na hierover verder door te vragen uit ze twijfelachtig 'Hamza' om dan vervolgens bevestigend te antwoorden wanneer haar uitdrukkelijk gevraagd wordt of Abu Sajad tot 'Kata'ib Hamza' behoort. Wanneer haar hierna wordt gevraagd of Abu Sajad zich zo ook had voorgesteld aan haar man, antwoordt ze dat ze het echt niet weet.

Gehoor II echtgenote, p. 7:

U zei ook al dat uw man opgebeld werd, door wie werd hij opgebeld?

Een persoon, het was ongeveer 21u 's avonds. Hij was verantwoordelijke voor de milities, ik weet niet hoe die militie wordt genoemd,

Hoe noemde die persoon?

Hij zei dat zijn naam Abu Sajad was, ik heb niet met hem gesproken.

U weet niet tot welke militie hij gehoord?

Ik heb het gesprek niet gehoord. Van Hamza.

Die Abu Sajad behoorde ook tot Kataib Hamza?

Ja.

Zo had hij zich ook voorgesteld aan uw man, als zijnde een lid van Kataib Hamza?

Weet ik echt niet. mijn man zei dat het dezelfde personen waren.

Het weze duidelijk dat mevrouw, in beschouwing nemend dat zij aan een psychische aandoening lijdt, alles behalve overtuigend antwoord en niet zeker is van haar antwoord. Dit in combinatie met de gebrekkige kennis die zij heeft, vanwege het feit dat haar echtgenoot haar tracht te beschermen en niet verder te belasten, en het feit dat beide groeperingen innig verbonden zijn kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielmotieven.

De tegenpartij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het bijzonder opmerkelijk is dat er onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd. Bovenstaande verduidelijkingen tonen immers aan dat de tegenstrijdigheid, als die al zo genoemd zou kunnen worden, niet bijzonder opmerkelijk is maar veeleer verklaarbaar en verstaanbaar.

b) Wat betreft de desertie

Met betrekking tot de door verzoeker gevreesde uit vanwege zijn desertie, stelt de tegenpartij het volgende:

(...)

In eerste instantie stelt de tegenpartij dat er aan de opeenstapeling van incidenten die hebben geleid tot de desertie van verzoeker geen geloof kan gehecht worden en bijgevolg dus ook de desertie omwille van die gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig kan beschouwd worden.

Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, stelt verzoeker dat hij de opeenstapeling van incidenten wel aannemelijk heeft gemaakt en dat de tegenpartij niet zonder meer kan stellen dat er geen geloof aan kan gehecht worden.

Moest de tegenpartij alsnog stellen dat er geen geloof aan net asielrelaas kan gehecht worden, quod non, neemt dit de vrees van verzoeker omwille van zijn desertie niet weg.

De tegenpartij twijfelt immers niet aan het feit dat verzoeker werkzaam was bij de militaire inlichtingendienst. Voorts staat h et ook vast dat verzoeker het land heeft verlaten, vermits hij momenteel aanwezig is op Belgisch grondgebied en hier asiel heeft gevraagd. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker wel degelijk de facto heeft gedeserteerd.

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS stelt verzoeker duidelijk dat welke straf hem boven het hoofd hangt en vernoemd zelfs de toepasselijke wetsartikelen van de militaire wet, namelijk artikel 33 en artikel 62.

Gehoor I verzoeker, pp. 17-18:

En dit document?

De uitspraak die gedaan is over mijn afwezigheid.

Wanneer is die uitspraak gedaan?

17/9.

Door wie is die uitspraak gedaan?

M.M.A.H., hij is de voorzitter van de onderzoekscommissie. Ik was vroeger verantwoordelijk voor hen.

Wat was de uitspraak?

Art. 33 van de militaire wet, gevangenisstraf van 3-6 jaar. Ook met art. 62, dat is straf van 6-7 jaar.

U bent veroordeeld voor die straf?

Nee, dat is de vordering naar de rechtbank.

Bent u ook door de rechtbank veroordeeld?

Weet ik niet, ze hebben mij geen papieren gestuurd. Hij kan er niet meer aan geraken, hij is overgeplaatst. Dat zijn officiële documenten, niet iedereen kan daar zomaar aan geraken. Zoals jouw informatie op jouw computer.

Denkt u dat u effectief veroordeeld bent voor uw desertie?

Natuurlijk, minstens 10 jaar. Ze hebben mij veroordeeld voor twee artikels, een voor desertie en de tweede omdat ik de badges heb meegenomen, daar staat ook een straf op.

Worden in Irak déserteurs doorgaans effectief bestraft?

Natuurlijk. Als hij officieel afwezig is geacht, dan wordt hij onmiddellijk gearresteerd, zeker als hij officier was en in de inlichtingendienst was, dan was het nog groter.

Verzoeker erkent dat strafvervolging omwille van desertie in sé geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, vermits het immers iedere soevereine Staat toekomt om militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Er moet inderdaad minstens sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Doch dient hierbij opgemerkt te worden dat de tegenpartij in de bestreden beslissing niet laat blijken dit element naar behoren onderzocht te hebben. Zo heeft de tegenpartij nagelaten om te onderzoeken of er

in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Door enkel te stellen dat "[z]oals hierboven echter reeds werd vastgesteld, kan er aan deze gebeurtenissen geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen, kan uw desertie omwille van deze gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig beschouwd worden" (bestreden beslissing, p. 3, stuk 1), gaat tegenpartij voorbij aan haar motivatieplicht.

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelt verzoeker vervolgens dat hij bij verstek werd veroordeeld tót een gevangenisstraf van vijf jaar.

Gehoor II verzoeker, p. 20:

Wanneer bent u veroordeeld geweest?

Ik ben al 20 jaar bij het leger geweest om deze rang te verdienen. PO herhaalt vraag. Het werd bij mijn eenheid geleverd op AZ leest de datum van het vonnis Is 28 juni 2016. Het is een vonnis van vijf jaar bij verstek.

Door welke rechtbank bent u veroordeeld?

Militaire rechtbank.

Wanneer werd er een onderzoek gestart naar uw desertie?

Ik was hier en niet daar om te weten wanneer ze er mee zijn begonnen. Volgens de papieren op de documenten die ik hier voorleg is het 5 september 2015 dat mijn afwezigheid op het werk werd geregistreerd en werd de zaak tegen mij aangespannen.

Vanaf wanneer wordt u eigenlijk beschouwd als deserteur?

10 dagen later.

Stel nu dat ik in Irak in het leger zit en niet meer kom opdagen. Vanaf wanneer wordt ik dan beschouwd als deserteur?

Tolk herhaalt vraag. Ik was verondersteld om de eerste dag van de maand terug op mijn werk te zijn, maar ik was afwezig. 10 dagen later, na de 10de van de maand, werd ik beschouwd als onwettelijk afwezig en wordt er een procédure gestart en worden de papieren naar de rechtbank gestuurd.

Uw bevelhebber was op de hoogte van uw situatie, kon hij niet bemiddelen in uw procédure?

Voor wat moest hij bemiddelen?

Door uw situatie uit te leggen, kon hij toch proberen uw straf

Dat heeft niets met mijn bevelhebber te maken, dat is de wet.

Maar door bij de bevoegde instanties uw situatie uit te leggen had hij er toch voor kunnen pleiten dat ze u niet zouden straffen of u een mildere straf geven gelet op uw situatie?

Hij kon dat niet, ik ben deserteur voor de militaire wet en ik moet veroordeeld en gestraft worden.

Heeft u uw bevelhebber aangesproken om zoiets te proberen?

Ik heb het niet geprobeerd, want het gaat niet helpen. Kan hij bij die dreigementen van de milities helpen? Ik werd door de autoriteit en de milities gezocht.

In Irak zijn er verschillende amnestiemaatregelen voor déserteurs, zodat de straf wordt verminderd of wordt afgeschaft. Komt u voor zo'n amnestie in aanmerking?

Ik heb mijn dienst in de tijd van oorlog gedeserteerd, ik had nog erger verwacht. Ik dacht dat ik meer dan vijf jaar ging krijgen. Ik heb in tijd van oorlog gedeserteerd, maar dat mag niet. ik denk dat ik te weinig gekregen heb.

Wederom toont de tegenpartij niet aan deze informatie op voldoende wijze onderzocht te hebben.

Wat betreft de opmerking van de tegenpartij met betrekking tot het feit dat de documenten die door verzoeker werden neergelegd ter staving van zijn verhaal omtrent desertie geen originele stukken betreft, doch enkel kopieën, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid verkeert om originele stukken voor te leggen.

Ten eerste, dient opgemerkt te worden dat verzoeker het land reeds verlaten had op het moment dat er een uitspraak tegen hem werd gedaan. Bijgevolg werd verzoeker veroordeeld bij verstek, zoals hij vermeldde tijdens zijn tweede gehoor (zie supra).

Ten tweede, weze het duidelijk dat dergelijke originele documenten slechts worden overgemaakt aan een select aantal personen, waaronder het Ministerie van Justitie. Verzoeker Net reeds tijdens zijn eerste gehoor verstaan dat niet zomaar iedereen aan dergelijke officiële documenten kan geraken.

Gehoor I verzoeker, p. 18:

Bent u ook door de rechtbank veroordeeld?

Weet ik niet, ze hebben mij geen papieren gestuurd. Hij kan er niet meer aan geraken, hij is overgeplaatst. Dat zijn officiële documenten, niet iedereen kan daar zomaar aan geraken. Zoals jouw informatie op jouw computer.

De tegenpartij kan bijgevolg niet zondermeer aan verzoeker verwijten geen originele documenten voor te leggen."

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 12 juli 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *“Irak. Veiligheids situatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.2.2. Tijdens de terechtzitting maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, die een nieuw element bevat, met name een medisch getuigschrift van 22 augustus 2018 met betrekking tot psychiatrische zorgen.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers verklaren Iraakse staatsburgers te zijn en sjiieten van Arabische origine, afkomstig uit Bagdad. Verzoekers stellen Irak te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen vanwege Kataib Hamza, een sjiiitische militie verbonden aan Asaib Ahl- al-Haqq. Verzoeker was immers 'muqaddam' (luitenant-kolonel) bij de Iraakse militaire inlichtingendienst, en zou belast zijn met de beveiliging van de luchthaven van Bagdad, teneinde het stelen van wapens te vermijden. Na zijn tussenkomst werden leden van Kataib Hamza aangehouden en meegenomen voor onderzoek, waarbij bleek dat zij wapens hadden gestolen die toebehoorden aan het ministerie van Defensie. Verzoeker werd hierna bedreigd door Asaib. Na zijn aankomst in België vernam verzoeker dat zijn huis in Bagdad in brand werd gestoken en zijn broer werd doodgeschoten.

Omdat hij de militaire inlichtingendienst onwettig heeft verlaten, werd hij op 28 juni 2016 door de militaire rechtbank veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar.

2.4.2.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat er geen geloof wordt gehecht aan de aangehaalde problemen met de militie van Kataib Hamza. Deze weigeringsbeslissing is gestoeld op vier verschillende motieven, met name A) een vastgestelde discrepantie tussen verzoekers verklaringen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ) en de verklaringen die hij tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd; B) weinige overtuigende verklaringen over de groepering (Kataib Hamza) die verzoeker bedreigde; C) de vaststelling dat verzoekers echtgenote bijzonder weinig blijkt af te weten van de door verzoeker aangehaalde bedreigingen alsook over de aangehaalde desertie; en D) een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de dreigtelefoon van Abu Sajad.

Op basis van deze vier motieven, concludeert de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde problemen met Kataib Hamza. De voorgelegde dreigbrief en foto's, die volgens de commissaris-generaal geen bewijswaarde hebben, kunnen verzoekers' geloofwaardigheid niet herstellen.

2.4.2.3. Wat betreft motief A – met name de vaststelling dat er een discrepantie is tussen verzoekers verklaringen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de DVZ) en de verklaringen die hij tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd – worden in de bestreden beslissingen deze verschillende discrepanties aangehaald en beoordeeld en gesteld: *“In dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.”*

Verzoekers betogen hierover het volgende in hun verzoekschrift:

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de tegenpartij, waar zij stelt dat “[i]n dit verband dient er bovendien ook gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen”, niet kan bijgetreden worden.

Zowel verzoeker als diens echtgenote hebben beiden klaarblijkelijk tijdens hun eerste gehoor te kennen gegeven dat hun verklaringen hen na afloop niet ter goedkeuring werden voorgelezen.

Gehoor I verzoeker, p. 3:

Later ni dit interview zullen we in détail praten over deze problemen. Maar zijn toen bij het eerste interview uw verklaringen op het einde in het Arabisch aan u voorgelezen geweest?

Nee. ze hebben mij een kopie in het Nederlands gegeven, maar niet laten vertalen. Niemand bij ons in het kamp praat Nederlands.

Gehoor I echtgenote, p. 3:

Zijn uw verklaringen op het einde in het Arabisch aan u voorgelezen geweest?

Nee, het was toen laat en ze hebben het rap-rap gedaan.”

Dit vindt steun in het administratief dossier.

Verzoekers kunnen dan ook bijgetreden worden waar zij stellen:

“De tegenpartij toont op generlei wijze aan deze opmerkingen ook maar enigszins in beschouwing te hebben genomen of om er enige aandacht aan te hebben geschonken.

De tegenpartij kan dit element dus ter zake niet deugdelijk inroepen.”

2.4.2.4. Wat betreft motief B – met name de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de groepering die hem bedreigde, weinig overtuigend zijn – motiveert de commissaris-generaal als volgt:

“Hoewel u beweert geviseerd te worden door ‘Kataib Hamza’, kan u weinig tot niets zeggen over deze groepering. Zo heeft u geen idee wie de leider van Kataib Hamza is, wat hun logo is, waar zij voor staan of wat hun objectief is. Daarenboven geeft u aan op geen enkel moment heeft getracht om meer informatie over deze groepering te bekomen (CGVS II, p. 14). Van iemand die quasi zijn hele professionele loopbaan bij de Iraakse veiligheidsdiensten gewerkt heeft, zowel bij de politie op het Ministerie van Binnenlandse Zaken als bij de militaire inlichtingendienst van het Ministerie van Defensie, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij beter geïnformeerd is over de groepering die hem bedreigde of dat hij toch minstens tracht om hierover meer duidelijkheid te verkrijgen. Dat u op dit vlak enkel kan zeggen dat Kataib Hamza een sjiiitische militie betreft die verbonden is aan de militie Asaib Ahl al-

Haqq, kan niet overtuigen (CGVS II, p. 14). Bijgevolg ondermijnen uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde verder de geloofwaardigheid van uw verhaal.”

Verzoekers brengen hiertegen in:

“Verzoeker wenst desbetreffend op te merken dat de militie 'Kata'ib Hamza' een recent gevormde tak is van de meer bekende militie 'Asa'ib Ahl al-Haqq, waarover verzoeker wel informatie gaf. Verzoeker kan dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij slechts over summiere informatie beschikte over deze specifieke militie, gezien hun geringe bekendheid en hun relatief jong bestaan.

Wat betreft de opmerking van de tegenpartij, namelijk dat men kan verwachten van verzoeker, gezien zijn professionele achtergrond, dat hij getracht zou hebben om meer informatie in te winnen, wenst verzoeker er op te wijzen dat hij het land verliet enkele dagen na het vinden van de dreigbrief die van 'Kata'ib Hamza' uitging. Op dat moment was verzoekers' enige prioriteit het in veiligheid brengen van zichzelf en zijn familie.

Gehoor II verzoeker, p. 14:

Uw problemen zijn begonnen door Kataib Hamza, heeft u daar geen informatie over opgezocht?

Wanneer ben ik verondersteld die informatie te verzamelen.

Uw problemen zijn door hen begonnen, ik neem aan dat u dan meer informatie wil weten daarover? Heeft u daar nog informatie over opgezocht of weet u nog meer informatie daarover dan u t t nu al gezegd hebt?

Die behoren tot Asaib, die kennen we allemaal, maar degenen die weigert met hen samen te werken wordtgedood.

U heeft dus geen informatie meer opgezocht over Kataib Hamza, wie zij zijn, waar zij voor staan, wat hun doel is?

Welke informatie?

Wie zij zijn, waar zij voor staan, wat hun doel is, etc.?

Ik ben bedreigd met de dood, wat heeft dat te maken met hun doelstellingen en waar zij voor staan.

Ik neem aan dat als u uw land verlaat omwille van problemen die begonnen door die groepering, ik wel aan neem dat u wilt weten wie die groepering is waarvoor u uw land, familie, vrienden en werk achterlaat? U zegt nu dat dat niet belangrijk is.

Ik heb geantwoord dat zij deel uitmaken van Asaib, zij staan daar voor moord en degenen die bij hen toehoren of van een ander geloof is te doden. Ze staan voor sektarisch geweld overal. Wat moet ik meer weten? Ze zijn gekend door iedereen, ze zijn daar om tegen de overheid te vechten. Ze zijn niet gehoorzaam aan de autoriteit. Het zijn allemaal criminelen en genadeloze mensen. ze hebben veel mensen gedood. Ik heb schrik voor het leven van mijn vrouw en kinderen.

Verzoeker wenst tevens op te merken dat de informatie die online te vinden is over deze specifieke militie, namelijk 'Kata'ib Hamza', slechts zeer beperkt is. Voorts is het contact dat verzoeker heeft met personen in Irak slechts summier en de informatie die hem wordt meegedeeld is niet altijd volledig (zie infra). Men kan hem dan ook bezwaarlijk verwijten dat hij geen verdere informatie heeft getracht in te winnen sinds hij in België aanwezig is.”

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat over de militie van Kataib Hamza. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of deze militie effectief een sjiiitische militie is, verbonden aan de militie van Asaib Ahl al-Haqq, zoals verzoeker beweert. Evenmin kan de Raad verifiëren of over deze militie slechts zeer summiere informatie terug te vinden is noch beoordelen of verzoekers kennis als lid van de militaire inlichtingendienst, over deze militie, hun leider, logo en objectief effectief uitgebreider zou moeten zijn.

2.4.2.5. Het administratief dossier bevat kopieën van verzoekers militaire badge, zijn badge van Binnenlandse Zaken alsook zijn wapenvergunning en een aanwervingsbewijs bij de academie van de inlichtingendienst. Verder bevat het administratief dossier kopieën van verschillende documenten met betrekking tot de promotie van verzoeker in 2013 tot de rang van “muqaddam” en verschillende opleidingscertificaten van de inlichtingendienst (AD CGVS, stuk 27, map met ‘documenten’).

In de bestreden beslissingen wordt bevestigd dat verzoeker documenten heeft voorgelegd met betrekking tot zijn werkzaamheden en dat dit element niet in twijfel wordt getrokken. Aldus blijkt niet dat de commissaris-generaal verzoekers profiel als ‘muqaddam’ (luitenant-kolonel) bij de Iraakse militaire inlichtingendienst betwist. De Raad ziet, gelet op verzoekers coherente en gedetailleerde verklaringen omtrent zijn professionele carrière, evenmin redenen om aan dit profiel te twijfelen.

Verzoeker legde eveneens voor: een kopie van een afwezigheidsattest van 5 september 2015; een kopie van document van 8 september 2015 inzake de start van een onderzoek naar desertie; een kopie van een uitspraak door de onderzoekscommissie naar desertie van 17 september 2015 met vordering naar de rechtbank alsook een kopie van een vonnis van 28 juni 2016 waarbij hij tot vijf jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld.

Gevraagd of in Irak deserteurs doorgaans effectief worden bestraft, stelde verzoeker: *“Natuurlijk. Als hij officieel afwezig is geacht, dan wordt hij onmiddellijk gearresteerd, zeker als hij officier was en in de inlichtingendienst was, dan was het nog groter.”* (AD CGVS, stuk 14, gehoorverslag 1 van 6 juli 2016, p. 18).

In zijn tweede gehoor, verklaarde verzoeker:

“Vanaf wanneer wordt u eigenlijk beschouwd als deserteur?

10 dagen later.

Stel nu dat ik in Irak in het leger zit en niet meer kom opdagen. Vanaf wanneer wordt ik dan beschouwd als deserteur?

Tolk herhaalt vraag. Ik was verondersteld om de eerste dag van de maand terug op mijn werk te zijn, maar ik was afwezig. 10 dagen later, na de 10de van de maand, werd ik beschouwd als onwettelijk afwezig en wordt er een procédure gestart en worden de papieren naar de rechtbank gestuurd.

Uw bevelhebber was op de hoogte van uw situatie, kon hij niet bemiddelen in uw procédure?

Voor wat moest hij bemiddelen?

Door uw situatie uit te leggen, kon hij toch proberen uw straf

Dat heeft niets met mijn bevelhebber te maken, dat is de wet.

Maar door bij de bevoegde instanties uw situatie uit te leggen had hij er toch voor kunnen pleiten dat ze u niet zouden straffen of u een mildere straf geven gelet op uw situatie?

Hij kon dat niet, ik ben deserteur voor de militaire wet en ik moet veroordeeld en gestraft worden.

Heeft u uw bevelhebber aangesproken om zoiets te proberen?

Ik heb het niet geprobeerd, want het gaat niet helpen. Kan hij bij die dreigementen van de milities helpen? Ik werd door de autoriteit en de milities gezocht.

In Irak zijn er verschillende amnestiemaatregelen voor deserteurs, zodat de straf wordt verminderd of wordt afgeschaft. Komt u voor zo'n amnestie in aanmerking?

Ik heb mijn dienst in de tijd van oorlog gedeserteerd, ik had nog erger verwacht. Ik dacht dat ik meer dan vijf jaar ging krijgen. Ik heb in tijd van oorlog gedeserteerd, maar dat mag niet. ik denk dat ik te weinig gekregen heb.” (AD CGVS, stuk 8, gehoorverslag van 15 september 2017, p. 20)

Omdat hij aan de gebeurtenissen en incidenten met de militie van Kataib Hamza tijdens verzoekers werkzaamheden bij de militaire inlichtingendienst geen geloof hecht, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers *“desertie omwille van deze gebeurtenissen evenmin als geloofwaardig [kan] beschouwd worden”*. Verder meent de commissaris-generaal dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd om zijn desertie te staven, slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden gehecht omdat het kopieën zijn en in Irak op grote schaal met documenten wordt gefraudeerd.

Niettemin, hoewel verzoeker ook slechts kopieën voorlegde van zijn werkzaamheden als ‘muqaddam’ (luitenant-kolonel) bij de Iraakse militaire inlichtingendienst, worden deze werkzaamheden door de commissaris-generaal niet betwist, zoals reeds hierboven vermeld.

Zoals verzoekers terecht aanvoeren, kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat verzoeker het land heeft verlaten en momenteel aanwezig is op het Belgisch grondgebied, zodat hij de facto afwezig is. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij geen officieel ontslag uit het Iraakse leger heeft genomen.

De Raad herinnert eraan dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas geen afbreuk doen aan de opdracht om de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Voor zover verzoeker het Iraakse leger op niet-officiële dan wel ongewettigde wijze heeft verlaten, maar zijn verklaringen het in deze stand van zaken onmogelijk maken de ware toedracht vast te stellen, en dit als desertie zou kunnen worden aanzien, merkt de Raad op dat strafvervolging omwille van desertie hoe dan ook in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van

subsidiare bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167).

Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

De Raad moet verzoekers evenwel bijtreden in het betoog dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de commissaris-generaal dit element naar behoren heeft onderzocht. Er is niet onderzocht of er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. De commissaris-generaal heeft verzuimd om deze elementen aan de hand van objectieve informatie te verifiëren daar het administratief dossier geen enkele objectieve landeninformatie bevat over de Iraakse wetgeving inzake ongewettigde afwezigheid en/of desertie bij het Iraakse leger. Dit houdt een miskennis in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij gebrek aan objectieve informatie, kan de Raad niet zelf nagaan of ongewettigde afwezigheid dan wel desertie al dan niet onevenredig of disproportioneel wordt bestraft door de Iraakse autoriteiten.

2.4.2.6. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissingen en de samenstelling van het administratief dossier getuigen van een gebrekkig en onvolledig onderzoek in het kader van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan bijgevolg niet vaststellen dat de beoordeling van de geloofwaardigheid en gegrondheid van verzoekers' vrees voor vervolging in casu is gestoeld op een volledige feitenvinding.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 november 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES